

PÚTNIK

Božieho milosrdenstva
farnosti Božského Srdca Ježišovho
Partizánske-mesto

XVI. ročník
číslo 1/2018

Tak ako mudrci aj my kráčajme pozorne,
neúnavne a odvážne,
aby sme našli neviditeľného Boha,
ktorý sa narodil pre nás.

Šíriťme za
dobrovoľný príspevok

Pápež František

Pútnik Božieho milosrdenstva

Z obsahu...

Úvodník

Ďalší rok začať v
Ježišovom mene
strana 3

Týka sa nás

Čas adventný, čas
vianočný
strana 4-5

Zamyslenie

Traja starci
strana 6

Týka sa nás

Zmierenie - ženie nás
Kristova láska
Týždeň modlitieb za
jednotu kresťanov
strana 7-9

Zaujalo nás

Krst Krista Pána
strana 9-10

Zjavenie Pána

strana 11-13

Zamyslenie

Homília pápeža: Ak
stratíme schopnosť
cítiť sa byť milovaní,
stratíme všetko
strana 14

Farská kronika

od 21.11. do 7.12.2017

Do nášho cirkevného
spoločenstva sa sviatosťou
krstu začlenili:

Marek Bobocký
Adam Paľák

S nádejou na večný život sme
odprevadili:

Ján Bobák, 72 r.
Pavol Purgát, 88 r.
Mária Koleková, 84 r.

Novoročný višň

Tohto roku na začiatku máme k Bohu prosbu krátku:

Nech sa Vám dni šťastia množia,
nech Vás chráni ruka Božia!

Rok nový spokojný, šťastlivý a hojný,
na tele, na duši, daj, Pane Ježišu.

Milostivý a požehnaný nový rok
želá a vyprosuje všetkým čitateľom
redakcia časopisu.

Kalendár liturgických slávení Svätého Otca - január 2018

V pondelok **1. januára** na slávnosť Panny Márie Bohorodičky a Svetový deň pokoja bude Svätý Otec sláviť sv. omšu o 10.00 v Bazilike sv. Petra.

V sobotu **6. januára** na slávnosť Zjavenia Pána bude o 10.00 predsedať svätej omši vo Vatikánskej bazilike.

V nedeľu **7. januára**, kedy bude Cirkev sláviť sviatok Krstu Krista Pána, pápež František udelí pri svätej omši o 9.30 v Sixtínskej kaplnke krst niekoľkým deťom.

V polovici **januára (15.-22.1.)** Svätý Otec absolvuje apoštolskú návštevu [Čile](#) a [Peru](#).

Liturgický kalendár

- 1.1. - Panny Márie Bohorodičky
- 6.1. - Zjavenie Pána (Traja králi)
- 7.1. - Nedeľa Krstu Krista Pána
- 14.1. - 2. nedeľa v cezročnom období
- 21.1. - 3. nedeľa v cezročnom období
- 28.1. - 4. nedeľa v cezročnom období

Ďalší rok začať v Ježišovom mene

Začíname nový rok v „občianskom“ živote, nie nový „cirkevný“ rok. Ale pozemský rok, všedné dni, život v práci a starostiach, to je predsa pole, na ktorom musíme pred Bohom uskutočňovať našu spásu. A preto máme všetky dôvody k tomu, aby sme aj tento rok začali v mene Božom. Začnime teda znova „v mene Božom“, následne pokračujme ďalej, čestne a s radostnou myslou! Môžeme byť zúfali alebo plní žiaľu, keď si na Silvestra uvedomíme, že opäť neodvratne uplynula časť nášho pozemského života. Avšak

Bohom na základe jeho jednaní voči nám, sú zhrnuté v „mene“ nášho Boha. A toto meno Ježiš nám hovorí, akým tento „PÁN“ chce byť voči nám: blízkym, milujúcim, pomáhajúcim a až do konca verným. Vďaka Ježišovi a od Ježiša vieme, čím je pre nás Boh. On prišiel na tento svet, aby nám o tom dal vedieť. Je Slovo Otca, v ktorom sa nám sám Boh daruje pre celý svet. A preto keď chceme povedať, kto je náš Boh, musíme povedať „Ježiš“. Keby sme toto meno zabudli, stratil by sa nám Boh do temnej diaľky a nepochopiteľnosti. Ale

20-C + M + B - 18

ÚVODNÍK

nezabúdajme, že čas plynie v ústrety Bohu a jeho večnosti, nikdy nie k minulosti a zániku. A preto: v mene Božom!

Tak ako sa podľa zbožného zvyku píše na dvere C+M+B, napíšme nad dvere nového roku Božie meno, meno Boha, v ktorom je naša pomoc - meno Ježiš. Ježiš znamená: PÁN je záchrana. PÁN je vlastné meno Boha, ktorí sa dal poznať ľudu zmluvy Starého zákona. Sám Boh sa v dejinách dal skutočne poznať a to len preto, aby sme na základe toho, ako koná, zistili, akým chce k nám naozaj byť. Všetky skúsenosti, ktoré človek má so živým

my kresťania poznáme definitívne Božie meno: Ježiš. Pretože to je meno, ktoré dostalo dieťa, ktoré je Bohom a ktoré je človekom.

Dajme aj nastávajúcemu novému roku toto meno! Poznamenajme sa na čele, v duchu a v srdci krížom tohto Ježiša! Smelo povedzme: „Naša pomoc v mene Pánovom!“ A potom s odvahou prekročme prah nového roku. Keď jeho meno nad týmto rokom zažiarí, stane sa aj tá najtemnejšia hodina hodinou Pána a jeho spásy.

Martin Mihál, kaplán

Čas adventný, čas vianočný

Vážení priatelia, bratia a sestry! Ukončili sme rok, kedy sme si pripomenuli a oslávili storočnicu Panny Márie vo Fatime. Ako každý rok aj tento sme ukončili adventným a vianočným

časom. Advent ako príprava na príchod nášho Spasiteľa a Vianoce ako radostná oslava narodenia Pána Ježiša v Betleheme. Kresťanskí seniori tento čas obohatili výstavou betlehemov a ďalších prác, ktoré viac či menej súvisia s adventom a Vianocami. Výstava začala v CVČ RELAX od pondelka 4.12.2017

TÝKA SA NÁS

slávnostným otvorením spojené s požehnaním vďaka nášmu pánovi kaplánovi Martinovi Mihálovi. Výstava trvala do piatku 8.12.2017, teda bola ukončená na sviatok Nepoškvrneného počatia Panny Márie. 290 spokojných

návštevníkov mohlo vidieť 22 rôznych exponátov. V mene svojom a celého klubu chcem veľmi pekne poďakovať všetkým, ktorí vystavovali i tým, ktorí sa prišli pozrieť. Srdečná vďaka patrí tiež ženičkám z CVČ a Komunitného centra za vytvorenie naozaj príjemného domáceho prostredia. Poďakovať treba tiež členom nášho klubu, ktorí sa podieľali na službe počas výstavy.

V čase výstavy sme vo štvrtok 7.12.2017 na spoločnom stretnutí v klubovni spoločenských organizácií

privítali sv. Mikuláša, ktorý prítomným rozdal malé darčeky. Medzi účastníkmi stretnutia boli tiež priatelia z klubu ZKS vo Veľkých Bieliciach. Rok 2017 sme zakončili stretnutím - posedením vo štvrtok 28.12.2017 v reštaurácii Ulita, kde sme Pánu Bohu poďakovali za uplynulý rok 2017 a poprosili o Božie milosti do budúceho roku 2018.

Vážení priatelia, chcem po uplynutí starého roka poďakovať svojim kolegom, ktorí zastávali klubové funkcie za pomoc počas celého roka, že sme s Božou pomocou dokázali zrealizovať program prijatý na výročnom členskom

zhromaždení vo februári 2017. Poďakovať chcem aj ostatným členom klubu, ktorí neľutovali čas ani námahu pri plnení nášho programu. Bez poďakovania nemôžu ostať ani ostatní

ochotní dobrovoľníci, ktorí nám vedeli pomôcť hlavne pri udržiavaní krížovej cesty, pri výmene krížov na jar, keď nám tie pôvodné zničili neznámi nežičlivci.

Hlavne však zamestnancom z Technických služieb Partizánske. Tiež vedeniu mesta na čele s pánom primátorom. Veľkú vďaku, ak nie najväčšiu, treba vysloviť našim duchovným otcom – pánu dekanovi a terajšiemu i predchádzajúcemu p. kaplánovi za ich morálnu a duchovnú pomoc pri organizovaní našich akcií v priebehu celého roka.

Drahí bratia a sestry, prajem vám, celej farnosti a mestu v mene svojom aj v mene celého nášho klubu požehnaný a šťastný nový rok 2018, veľa lásky, porozumenia hlavne v našich rodinách, aby sa ten náš život odvíjal v zmysle Božieho slova a slov tejto básne od Rudolfa Dobiáša:

Domov

Aká je to vôňa?
Taká ... ako doma.
Sladká vôňa chlebová -
To je vôňa domova.

Aká je to vôňa,
ktorou domov vonia?
Taká, čo sa nikdy neminie,
ako sladké srdce mamine.
Aká je to vôňa?
Taká ... ako doma.
Smäd uhasí, nachová
to je vôňa domova.

Stanislav Husár
predseda Klubu kresťanských seniorov
Partizánske - mesto

TÝKA SA NÁS

Traja starci

Žena vyšla z domu a uvidela troch starcov s dlhými bielymi bradami, ktorí sedeli vpredú na dvore. Nepoznala ich. Povedala: „Nemyslím, že vás poznám, ale musíte byť hladní. Prosím, podte ďalej a vezmite si niečo na jedenie.“ „Je tu pán domu?“ - spýtali sa. „Nie.“ „Potom nemôžeme vstúpiť.“ Večer, keď sa manžel vrátil, žena mu povedala, čo sa stalo. „Bež a povedz im, že som doma a pozvi ich.“ Žena vyšla von a pozvala mužov dovnútra. „My nemôžeme spoločne vstúpiť do domu.“ „Prečo nie?“ Jeden zo starcov začal vysvetľovať. Ukázal na jedného z nich a povedal: „Jeho meno je Zdravie.“ Ukázal na druhého: „Tento sa volá Úspech a moje meno je Láska.“ Potom dodal: „Teraz bež a prediskutuj so svojím mužom, ktorého z nás chcete doma.“ Žena sa vrátila a povedala, čo počula. Jej manžel mal veľkú radosť. „Aké milé! Vzhľadom na túto situáciu pozveme Zdravie. Nech príde a naplní náš dom zdravím.“ Mali totiž doma chorú svokru. Jeho žena nesúhlasila. „Drahý, prečo nepozveme Úspech?“ Svokra, ktorá počula ich rozhovor, vošla do izby so svojím návrhom: „A nebolo by lepšie pozvať Lásku? Náš dom by bol naplnený láskou!“ „Dáme na radu našej svokry,“ povedal manžel svojej žene. „Chod' von a pozvi Lásku, bude to náš najlepší hosť.“ Žena vyšla von a spýtala sa mužov: „Ktorý z vás je Láska? Podte, prosím, a buďte naším hosťom.“ Muž menom Láska vstal a šiel k domu. Ostatní dvaja vstali tiež a nasledovali ho.

Prekvapená žena sa spýtala Zdravia a Úspechu: „Pozvala som iba Lásku, prečo idete tiež?“ Starci odpovedali spoločne. „Keby ste pozvali Zdravie alebo Úspech, ostatní dvaja by zostali vonku, ale vy ste pozvali Lásku a kamkoľvek on ide, my ideme s ním. Kdekoľvek je Láska, tam je i Zdravie a Úspech!“ K tomuto bolo pripojené aj takéto pranie: *Tam, kde je bolesť, prajem Ti pokoj a mier. Tam, kde sú chyby, prajem obnovenie dôvery v Tvoje schopnosti pracovať na nich. Tam, kde je únava a vyčerpanie, prajem Ti porozumenie, trpezlivosť a nové sily. Tam, kde je strach, prajem Ti lásku a odvahu.*

Mňa osobne tento príbeh a tieto prania povzbudili k tomu, aby som nastúpil v novom roku do útoku. Nie síce razantne, ale pokojne. Aby som dokázal byť majákom, ktorý bude svietiť a upozorňovať na nebezpečné skaliská, a ktorý bude pripomínať, že vždy sa z rozbúreného mora máme kam vrátiť. Na pevnú zem, do kruhu rodiny, priateľov, tých, ktorí našu lásku opätujú...

prevzaté z internetu

Zmierenie - ženie nás Kristova láska

(porov. 2 Kor 5,14-20)

Týždeň modlitieb za jednotu kresťanov

18. - 25. januára 2018

Kristova láska nás ženie, aby sme boli svedkami

Tradičný termín konania Týždňa modlitieb za jednotu kresťanov je na severnej pologuli od 18. do 25. januára. Tieto dni navrhol v roku 1908 Paul Wattson tak, aby modlitby prebiehali v dňoch medzi sviatkami sv. Petra (Katedra) a sv. Pavla (Obrátenie), čo im dodalo symbolický význam.

Na južnej pologuli sú v januári prázdniny, takže cirkvi slávia Týždeň modlitieb v inom termíne, napríklad v období sviatkov Zoslania Ducha Svätého (ako to navrhlo Hnutie pre vieru a poriadok v roku 1926), ktoré tiež symbolizujú jednotu Cirkvi. Keďže berieme do úvahy fakt, že sa termín modlitieb dá prispôbiť, povzbudzujeme vás, aby ste to vnímali ako pozvanie hľadať po celý rok možnosti na vyjadrenie miery dosiahnutého spoločenstva medzi cirkvami a spoločne sa modliť za úplnú jednotu, ktorá je Kristovou vôľou. Tí, ktorí sa chcú modliť v súkromí, nech majú na pamäti, že tvoria spoločenstvo s ostatnými, ktorí sa na celom svete modlia za viditeľnejšiu jednotu Kristovej Cirkvi.

Kristova láska nás ženie modliť sa a zároveň robiť viac, ako je len modlitba za jednotu kresťanov. Spoločenstvá a cirkvi potrebujú Boží dar zmierenia,

lebo on je prameňom života. Potrebujú ho však predovšetkým ako základ svojho spoločného svedectva vo svete: „*aby všetci boli jedno, ako ty, Otče, si vo mne a ja v tebe, aby aj oni boli v nás, aby svet veril, že si ma ty poslal*“ (Ján 17, 21). Svet potrebuje služobníkov zmierenia, ktorí prelomia bariéry, postavia mosty, zabezpečia pokoj a otvoria dvere k novým životným cestám v mene Toho, ktorý nás zmieril s Bohom, v mene Ježiša Krista. Jeho Svätý Duch ukazuje cestu, ako možno dnes v jeho mene uskutočňovať zmierenie.

Nech prameň zmierenia, ktorý nám daroval Boh, preteká v bohoslužbe a počas Týždňa modlitieb za jednotu kresťanov, aby našli ľudia pokoj a mohli sa stavať mosty. Nech ľudia a cirkvi ženie Kristova láska, aby žili zmierení a búrali múry rozdelenia. Prostredníctvom témy *Zmierenie - ženie nás Kristova láska* slávime zmierenie, ktoré je nám neodvolateľne darované skrze vieru v Ježiša Krista. Kristova láska sa stáva hnacou silou, ktorá nás ženie k tomu, aby sme prekonávali rozdelenia a usilovali sa o zmierenie. Zhromažďujeme sa v Ježišovom mene a spievame žalmy a piesne na chválu nádherných Božích skutkov.

Vyznávame hriech rozdelenia a jeho

TÝKA SA NÁS

následky a prosíme o odpustenie. Ohlasovanie slova kladie do centra Kristovo zmierne konanie. Zomrel za všetkých (porov. 2 Kor 5,14). Veriaci odpovedajú na túto dobrú zvesť tým, že akceptujú výzvu byť služobníkmi zmierenia. Horiaca svieca je veľmi hlbokým ľudským symbolom: Prináša svetlo do tmy, vytvára teplo, bezpečie a spoločenstvo. Je znakom Krista, svetlom sveta. Ako Kristovi vyslanci prinášame

prvýkrát mohol vidieť, kto bol skutočne Ježiš: Spasiteľ sveta. Jeho postoj sa potom celkom zmenil; svoje ľudské a svetské meradlá musel zanechať.

Stretnutie s Kristom mení aj naše postoje. No my aj tak často lipneme na našom starom živote a súdime podľa ľudských meradiel. „V mene Pánovom“ presadzujeme či robíme niečo, čo často slúži len našim vlastným záujmom. V dejinách Nemecka i mnohých ďalších

TÝKA SA NÁS

toto svetlo do sveta. Tam, kde temnota sporu, nesvornosti a rozkolu sťažuje spoločné svedectvo. Nech Kristovo svetlo prináša do našich myšlienok, slov a skutkov zmierenie. Prijmite svetlo Kristovo a neste ho do temnoty sveta. Buďte vyslancami Krista, buďte služobníkmi zmierenia. Stretnutie s Kristom všetko prevráti hore nohami. Pavol to zažil na ceste do Damasku. Po

krajín zneužívali tak panovníci, ako aj samotné cirkvi svoju moc a svoj vplyv na sledovanie nespravodlivých politických cieľov. Keď sa teraz podriadime Kristovej vláde, potom z toho pre nás vyplýva, že máme druhých vidieť takými, akými ich vidí Boh - nezneužívajúc a bez predsudkov. Sväté písmo nám zároveň ukazuje, aké je dôležité, aby nás nedobehla minulosť,

ale aby sme dovolili Duchu Svätému otvoriť sa pre novú budúcnosť, ktorá prekoná rozkol a Boží ľud bude znova jednotný. Pavol sa stretol s Kristom, zmŕtvychvstalým Pánom a stal sa novým človekom - tak ako všetci, čo veria v Krista. Toto nové stvorenie nie je bezprostredne viditeľné. Je realitou viery. Sám Boh prebýva v nás skrze Ducha Svätého a dáva nám účasť na živote Trojjediného. Týmto aktom nového stvorenia bol prekonaný hriechy pád a boli sme prijatí do Božieho spásneho vzťahu. Ozaj podivuhodné veci sa môžu o nás hovoriť: V Kristovi sme novým stvorením, hovorí Pavol; skrze Ježišovo zmŕtvychvstanie bola prekonaná smrť; nič a nikto nás nemôže vyrvať z ruky Hospodinovej; sme jedno v Kristovi a on žije v nás; v Kristovi sme kráľmi a kňazmi pred Bohom (porov. Zjv 5,10), lebo mu ďakujeme za to, že

prekonal smrť a zvestujeme, že prisľúbil nové stvorenie.

Tento nový život sa stane viditeľným, keď dovolíme, aby sa odrazil v našom živote a zaslúžil sa o „*milosrdný súcit, dobrotivosť, pokoru, miernosť, trpezlivosť.*“ (porov. Kol 3,9n)

Žalmy, hymny a nábožné piesne ospevujú deň, keď celé dokonalé stvorenie napokon dôjde do cieľa, v ktorom bude Boh „všetko vo všetkom.“ Ospevujú kresťanskú nádej na naplnenie Božieho kráľovstva, kde sa žiaľ premení na radosť. Potom sa Cirkev vo svojej kráse a pôvabe zjaví ako telo Kristovo. Za každým, keď sa zhromažďujeme v Duchu a spoločne spievame o splnených Božích prisľúbeniach, tak sa roztrhne nebo a už tu a teraz začneme tancovať podľa melódie večnosti.

krátené, prevzaté z www.tkkbs.sk

Krst Krista Pána

Sviatok krstu Krista Pána, ktorý slávime v prvú nedeľu po slávnosti Zjavenia Pána uzatvára vianočné obdobie. V tomto sviatku môžeme opäť vyzdvihnúť Zjavenie Pána. Návšteva troch mudrcov predstavovala Zjavenie Pána pohanským národom, pri Ježišovom krste je však zjavené najvnútornejšie tajomstvo Boha vyvolenému ľudu. Najsvätejšia Trojica sa zúčastňuje na veľkom zjavení na brehu Jordána.

Ľud žil v očakávaní a všetci si o Jánovi v duchu mysleli, že azda on je Mesiáš. Ale Ján dal odpoveď všetkým: „Ja vás krstím vodou. No prichádza mocnejší, ako som ja. Ja nie som hoden rozviazať mu remienok na obuvi. On vás bude krstíť Duchom Svätým a

ohňom.“

Keď sa všetok ľud dával krstíť a keď bol pokrstený aj Ježiš a modlil sa, otvorilo sa nebo, zostúpil na neho Duch Svätý v telesnej podobe ako holubica a z neba zaznel hlas: „Ty si môj milovaný Syn, v tebe mám zaľúbenie.“ (Lk 3, 15-16. 21-22)

Ježiš prišiel z Galiley k rieke Jordán, aby sa nechal pokrstiť Jánom. V tom čase prichádzali ľudia z celej Palestíny prijať z Jánových rúk krst a počúvať jeho kázanie, ohlasovanie príchodu Božieho kráľovstva. Krst v tej dobe nemal sviatostnú hodnotu obradu, ktorú má dnes. Bol skôr kajúcim aktom, gestom, ktoré vyzývalo k pokore pred Bohom a do nového začiatku: ponorením sa do vody kajúcnik uznával, že

zhrešil, vyprosival si od Boha očistenie od vlastných vín a bol poslaný zmeniť pomýlené správanie. Preto, keď Ján Krstiteľ videl Ježiša, ako prichádzal dať sa pokrstiť, zostal v rozpakoch. Ježiš ho však povzbudzuje, aby nekládol odpor, ale prijal a vykonal tento úkon a urobil to, čo je potrebné, aby sa „naplnila spravodlivosť.“ Týmto výrazom Ježiš dáva najavo, že prišiel na svet preto, aby plnil vôľu toho, ktorý ho

poslal. Otec otvorene zjavuje ľuďom hlboké spoločenstvo, ktoré ho spája so Synom: hlas, ktorý zaznieva z hora dosvedčuje, že Ježiš je vo všetkom poslušný Otcovi a že táto poslušnosť je vyjadrením lásky, ktorá ich navzájom spája. Preto má Otec v Ježišovi svoje zaľúbenie, lebo v Ježišovom konaní spoznáva jeho túžbu vo všetkom plniť Otcovu vôľu: „Toto je môj milovaný Syn, v ktorom mám zaľúbenie.“ (Mt 3,17) A tieto Otcove slová už vopred naznačujú aj víťazstvo vzkriesenia.

Kristus je osvietený; nechajme sa osvietiť aj my. Kristus sa dáva pokrstiť; zostúpme s ním do vody aj my, aby sme s ním mohli aj vystúpiť. Ján krstí, Ježiš prichádza na krst. Možno aj preto, aby posvätil toho, ktorý ho pokrstil. Ale celkom isto preto, aby pochoval vo vode celého starého Adama. Pred nami a kvôli nám posväčuje Jordán, aby posväcoval Duchom

a vodou, lebo aj sám bol duch a telo. Ježiš vystupuje z vody a vynáša so sebou svet do výšav a vidí, ako sa trhá a otvára nebo, ktoré Adam zavrel sebe i svojim potomkom tak, ako bol aj raj zavretý ohnivým mečom. Duch svedčí o Ježišovom božstve, veď prichádza ako k seberovnému. Hlas zaznieva z neba, lebo odtiaľ pochádza ten, ktorému svedectvo patrí. Uctíme si teda dnes Kristov krst a slávme dôstojne tento sviatok.

Celkom sa očistite a dajte sa očistiť. Boh sa z ničoho tak neteší, ako z obrátenia a spásy človeka, pre ktorého je každé slovo a každá sviatosť, aby ste svietili ako hviezdy na oblohe a boli akousi životnou silou pre ostatných ľudí. Tak budete stáť ako dokonalé svetlá pri onom veľkom svetle a naplní vás jas toho svetla, ktoré je v nebi a budete požívať oveľa jasnejšie a čistejšie svetlo Trojice, z ktorého iba jeden

lúč, vychádzajúci z jediného božstva, ste nateraz neúplne prijali v Kristovi Ježišovi, našom Pánovi. Jemu sláva a moc na veky vekov! Amen.

Zdroj:
upravené Z homílie Benedikta XVI.
na sviatok Krstu Krista Pána, 2011
upravené Z Rečí svätého biskupa Gregora
Naziánskeho, breviár
Sväté písmo

Zjavenie Pána

Drahí bratia a sestry!

Na slávnosť Zjavenia Pána Cirkev pokračuje v kontemplovaní a slávení tajomstva narodenia Ježiša, Spasiteľa. Dnešná príležitosť nám zvlášť pripomína univerzálne určenie a význam tohto narodenia. Tým, že sa stal človekom v lone Panny Márie, Boží Syn neprišiel len pre izraelský ľud, predstavovaný betlehetskými pastiermi, ale aj pre celé ľudstvo, ktoré

predstavovali mudrci. Sú to práve títo mudrci a ich cesta hľadania Mesiáša (porov. Mt 2,1-12), tí, o ktorých nás dnes Cirkev pozýva meditovať a modliť sa. V evanjeliu sme počuli, že keď mudrci prišli z východu do Jeruzalema, pýtali sa: „*Kde je ten novonarodený židovský kráľ? Videli sme jeho hviezdu na východe a prišli sme sa mu pokloniť*“ (v. 2). Čo

za ľudia to boli a akú hviezdu videli? Boli to pravdepodobne mudrci, ktorí skúmali nebo, ale nie aby sa snažili „čítať“ vo hviezdach budúcnosť, prípadne z toho získať nejaký zárobok. Boli to skôr ľudia hľadajúci „čosi viac“. Hľadali pravé svetlo, ktoré by bolo schopné ukázať im cestu, ktorou treba v živote prejsť. Boli to ľudia, ktorí si boli istí, že v stvorenstve existuje niečo, čo by sme mohli nazvať „podpis“ Boha. Podpis, ktorý sa človek môže a má snažiť objaviť a dešifrovať. Na to, aby sme týchto mudrcov lepšie spoznali a zachytili ich túžbu nechať

sa viesť Božími znameniami, je asi najvhodnejšie zastaviť sa a pouvažovať nad tým, čo našli na svojej ceste, vo veľkom meste Jeruzaleme. Predovšetkým stretli Herodesa. Ten sa istotne zaujímal o dieťa, o ktorom mudrci hovorili; avšak nie preto, aby sa mu poklonil, ako to chcel klamlivo ukázať, ale aby ho odstránil. Herodes je človek moci, ktorý v druhom dokáže vidieť iba rivala, proti ktorému treba bojovať. Keď sa

nad tým dobre zamyslíme, aj Boh sa mu javil ako rival, dokonca veľmi nebezpečný rival, ktorý by chcel ľudí obráť o ich životný priestor, o ich nezávislosť a moc; rival, ktorý ukazuje, akou cestou treba kráčať životom a zakazuje tak robiť to, čo sa človeku zachce. Herodes počúva od svojich znalcov Svätých písíem slová proroka Micheáša (5, 1), avšak jeho jedinou myšlienkou je trón. V

takom prípade musí byť zatienený aj Boh a ľudia sa musia zredukovať na obyčajné figúrky, ktorými sa hýbe na veľkej šachovnici moci. Herodes je osobnosťou, ktorá nám nie je sympatická a ktorú inštinktívne odsudzujeme pre jej brutálnosť. Mali by sme si však položiť otázku: nie je snáď niečo z Herodesa aj v nás? Možno aj my občas vidíme Boha ako určitý druh rivala. Možno aj my sme slepí voči jeho znameniam, hluchí na jeho slová, lebo si myslíme, že obmedzuje náš život a nedovoľuje nám nakladať s existenciou podľa našej chuti.

ZAUJALO NÁS

Drahí bratia a sestry, ak sa na Boha pozeráme takýmto spôsobom, napokon skončíme nespokojní a nenaplnení, lebo sa nenecháme viesť Tým, ktorý je základom všetkých vecí. Musíme vypustiť z našej mysle a z nášho srdca myšlienku rivality, názor, podľa ktorého dať priestor Bohu znamená obmedziť samých seba. Musíme sa otvoriť istote, že Boh je všemohúca láska, ktorá nám nič neberie, v ničom nás neohrozuje, naopak, on jediný je schopný ponúknuť nám možnosť žiť v plnosti a zakúšať pravú radosť. Mudrci sa potom nestretajú s učencami, teológmi, expertmi, ktorí vedia všetko o Svätých písnoch, ktorí poznajú všetky ich možné interpretácie,

ZAUJALO NÁS

ktorí sú schopní naspamäť citovať každý úryvok a sú teda cennou pomocou pre toho, kto chce kráčať Božou cestou. Ale, ako hovorí svätý Augustín, títo sú radi vodcami pre druhých, ukazujú cestu, nekráčajú, zostávajú nehybní. Písma sa pre nich stávajú určitým druhom atlasu, ktorý so zvedavosťou čítajú, zoskupením slov a pojmov, ktoré treba skúmať a učene o nich diskutovať. No opäť si môžeme položiť otázku: nie je aj v nás niečo z pokušenia považovať Sväté písmo - tento úžasne bohatý a životodarný poklad pre vieru Cirkvi - skôr za objekt štúdia a diskusií odborníkov, ako za knihu, čo nám ukazuje cestu k dosiahnutiu života? Myslím, ako som to

navštívil v apoštolskej exhortácii *Verbum Domini*, že vždy znova a znova by sa v nás mala rodiť hlboká ochota vidieť v slovách Biblie, čítaných v živej tradícii Cirkvi (č. 18), pravdu, ktorá nám hovorí, kto je človek a ako sa môže plne realizovať, pravdu o ceste, ktorou máme denne prejsť spolu s inými, ak chceme stavať našu existenciu na skale a nie na piesku. Pozrime sa teraz na hviezdu. Aký druh hviezdy to bol, ktorú mudrci videli a nasledovali? Cez stáročia bola táto otázka predmetom diskusií medzi astronómami. Napríklad Kepler si myslel, že išlo o „novu“ alebo „supernovu“, teda o jednu z tých hviezd, ktoré normálne vyžarujú len slabé svetlo, ale ktoré môžu nečakane prejsť silnou vnútornou explóziou vydávajúcou mimoriadne svetlo. Iste, sú to zaujímavé veci, ale nevedú nás k tomu, čo je podstatné, aby sme pochopili túto hviezdu. Musíme sa vrátiť k skutočnosti, že títo ľudia hľadali Božie stopy; snažili sa čítať jeho „podpis“ v stvorenstve; vedeli, že „*nebesia rozprávajú o Božej sláve*“ (Ž 19,2); boli si istí, že Boha možno zahliadnuť v stvorenstve. Avšak, ako múdri ľudia vedeli aj to, že na to nestačí hocaký teleskop, ale hlboký pohľad rozumu, hľadajúceho posledný zmysel reality a túžba po Bohu, pobádaná vierou, že je možné sa s ním stretnúť, ba dokonca, že sa stáva možným, aby sa Boh priblížil k nám. Vesmír nie je výsledok náhody, ako nás o tom chcú niektorí presvedčiť. Keď ho kontemplujeme, sme pozvaní čítať v ňom niečo hlboké: múdrosť Stvoriteľa, nevyčerpatelnú Božiu fantáziu, jeho nekonečnú lásku voči nám. Nemali by sme si nechať obmedziť myseľ teóriami, ktoré vždy prichádzajú len k istému bodu a ktoré - ak sa dobre pozrieme - nie sú v skutočnosti v protiklade s vierou, avšak nedokážu vysvetliť posledný zmysel každej skutočnosti. V kráse sveta, v jeho tajomstve, v jeho veľkosti a v jeho rozumnosti

nemôžeme nečítať večnú rozumnosť a nemôžeme spraviť lepšie, ako nechať sa ňou viesť až k jedinému Bohu, Stvoriteľovi neba i zeme. Ak by sme mali takýto pohľad, videli by sme, že ten, ktorý stvoril svet a ten, ktorý sa narodil v betlehemskej jaskyni a naďalej prebýva medzi nami v Eucharistii, je ten istý živý Boh, ktorý sa na nás obracia, ktorý nás miluje a chce nás priviesť do večného života. Herodes, znalci Písíem, hviezda. No sledujme aj cestu mudrcov, ktorí prišli do Jeruzalema. Nad veľkým mestom sa hviezda stráca, viac ju nevidno. Čo to znamená? Aj v tomto prípade musíme čítať znamenia do hĺbky. Pre mudrcov bolo logické hľadať nového kráľa v kráľovskom paláci, kde sa nachádzali múdri dvorní radcovia. Avšak, pravdepodobne na ich prekvapenie, museli konštatovať, že tento novorodenec sa nenachádza na miestach moci a kultúry, aj keď im na týchto miestach ponúkli o ňom vzácne informácie. Naopak, uvedomili si, že moc, aj moc poznania, sa neraz stáva prekážkou stretnutia sa s týmto dieťaťom. Hviezda ich teda viedla do Betlehema, malého mesta, viedla ich medzi chudobných, medzi pokorných, aby tu našli kráľa sveta. Božie kritériá sú odlišné od ľudských; Boh sa nezjavuje v moci tohto sveta, ale v pokore svojej lásky. Tej lásky, ktorá žiada od našej slobody, aby sme ho prijali, aby nás mohol premeniť a urobiť schopnými prísť k tomu, ktorý je láska. Avšak, ani pre nás potom nie sú veci veľmi odlišné od toho, ako boli pre mudrcov. Ak by sa niekto pýtal, ako by podľa nášho názoru mal Boh spasiť svet, odpovedali by sme, že by mal prejaviť všetku svoju moc a dať svetu spravodlivejší ekonomický poriadok, v ktorom by každý mohol mať to, čo chce. V skutočnosti by toto bol istý druh násilia na človeku, lebo by bol zbavený základných prvkov, ktoré ho charakterizujú. Nemohla by sa prejaviť ani naša sloboda, ani naša

láska. Božia moc sa prejavuje úplne iným spôsobom: v Betleheme, kde stretáme očividnú bezmocnosť jeho lásky. A je to práve tam, kam aj my musíme ísť, je to tam, kde nájdeme Božiu hviezdu. Takto sa nám ukazuje v jasnom svetle aj posledný dôležitý prvok udalosti s mudrcmi: jazyk stvorenstva nám umožňuje prejsť peknú časť cesty smerom k Bohu, avšak nedáva nám dokonalé svetlo. Aj pre mudrcov bolo napokon nevyhnutné vypočuť si slová Svätých písíem: len tie im mohli ukázať cestu. Tou pravou hviezdou je Božie slovo, ktoré nám v neistote ľudských úvah ponúka nesmiernu žiaru božskej pravdy.

Drahí bratia a sestry, nechajme sa viesť hviezdou, ktorou je Božie slovo, kráčajme podľa nej v našom živote kráčajúc spolu s Cirkvou, v ktorej si Slovo rozprestrela svoj stan. Naša cesta bude vždy osvietená svetlom, ktoré nám nemôže dať nikto iný. A aj my sa budeme môcť stať hviezdami pre druhých, odrazom toho svetla, ktoré Kristus nechal zažiarit nad nami. Amen.

Benedikt XVI.

zdroj: vatikánsky rozhlas

Homília pápeža: Ak stratíme schopnosť cítiť sa byť milovaní, stratíme všetko

„Nesmieme stratiť schopnosť cítiť sa byť milovaní. Schopnosť milovať je možné znovu nájsť, ale ak stratíme schopnosť cítiť sa byť milovaní, tak prideme o všetko.“

Svätý Otec pri svojej úvahe vychádzal z Evanjelia podľa Lukáša, v ktorom Ježiš reaguje podobenstvom na slová jedného zo spolustolujúcich: „*Blahoslavený, kto bude jesť chlieb v Božom kráľovstve.*“ (Lk 14,15-25) Istý muž pripravil veľkú večeru, avšak hostia, ktorých pozval k stolu sa začali vykrúcať.

V podstate, zamyslel sa pápež, sa pýtali, čo tým získajú. Boli „*zanepřázdnení*“ ako ten muž, ktorý budoval sýpky pre svoje obilie, avšak ešte v tú noc zomrel. Boli pripútani k zisku až tak, že ich to viedlo k „*otroctvu ducha*“, to znamená, že boli „*neschopní pochopiť nezištnosť pozvania.*“ Postoj, pred ktorým varoval Svätý Otec:

„*Ak nechápeme nezištnosť Božieho pozvania, tak nechápeme nič. Božia iniciatíva je vždy nezištná. Čo treba zaplatiť, abysme mohli ísť na onú hostinu? Vstupenkou je byť chorým, byť chudobným, hriešnikom ... Takto ťa nechajú vstúpiť. Toto je vstupenkou: byť núdnym tak na tele, ako aj na duši; mať potrebu byť vyliečený, uzdravený, potrebovať lásku.*“

Podľa pápežových slov existujú dva postoje. Na jednej strane je to ten Boží, ktorý je nezištný, ktorý hovorí sluhovi, aby privedol chudobných, mrzákov, dobrých i zlých. Ide o nezištnosť, ktorá „*nemá hraníc.*“ Boh „*prijíma všetkých,*“ zdôraznil pápež František. Na druhej strane je to spôsob, akým reagujú prví pozvaní, ktorí nechápu nezištnosť. Tak ako starší brat márotnatného syna, keď nechce ísť na hostinu usporiadanú otcom kvôli bratovi, čo odišiel z domu. Nechápe to, dodal Svätý Otec:

„*Ale veď tento minul všetky peniaze, minul dedičstvo svojimi neresťami, svojimi hriechmi a ty mu robíš hostinu? A ja, ktorý som katolík, praktizujúci, chodím každú nedelu na omšu, plním prikazy a pre mňa nič? Tento nechápe nezištnosť spásy. Myslí si, že spása je ovocím*

onoho ‚Ja platím a ty ma spas‘. Platím týmto, týmto, týmto... Nie, spása je zdarma! A ak nevstúpiš do tejto dynamiky nezištnosti, nič nepochopíš. Spása je dar Boha, na ktorý sa odpovedá iným darom, darom svojho srdca.“

Pápež František sa opäť vrátil k tým, ktorí myslia iba na svoje vlastné záujmy, ktorí keď počujú hovoriť o daroch, vedia, že tak treba robiť, ale hneď myslia na to, „*čo z toho budú mať.*“ „*Venujem tento dar*“ a on mi potom „*pri inej príležitosti dá iný,*“ myslia si.

Pán naopak „*nežiada nič späť,*“ „*len lásku, vernosť, tak ako On je láska a je verný,*“ pokračoval vo svojej dnešnej homílii Svätý Otec. Zároveň veriacim v Dome sv. Marty pripomenul, že „*spása sa nekupuje, jednoducho sa pride na hostinu.*“ „*Blahoslavený, kto bude jesť chlieb v Božom kráľovstve,*“ toto je podľa pápežových slov spása.

Tí však, ktorí nie sú ochotní prísť na hostinu, ktorí „*sa cítia byť v bezpečí,*“ „*zachránení svojím spôsobom mimo hostinu,*“ „*stratili zmysel pre nezištnosť,*“ vysvetlil pápež František, „*zmysel pre lásku.*“ „*Stratili,*“ dodal na záver dnešnej kázne, „*niečo oveľa väčšie a krajšie, a to je veľmi zlé: stratili schopnosť cítiť sa byť milovaní.*“

„*Ak stratíš - nehovorím schopnosť milovať, lebo tú možno znovu nájsť - ale schopnosť cítiť sa byť milovaný, niet nádeje, stratil si všetko. Pripomína nám to nápis na dverách do Danteho Pekla: «Zanechajte nádej», stratil si všetko. Musíme uvažovať nad týmto slovom Pána, ktorý hovorí: ‚Chcem, aby sa môj dom naplnil‘. Nad Pánom, ktorý je tak veľký, ktorý je tak milujúci, že chce vo svojej nezištnosti naplniť dom. Prosme Pána, aby nás zachránil pred stratou schopnosti cítiť sa byť milovanými.*“

prevzaté z internetu, krátené

Akí sme bohatí?

Len sa pozrite na svoje povolanie, bratia, že tu niet veľa múdrych podľa tela, ani veľamocných, ani veľa urodzených, ale čo je svetu bláznivé, to si vyvolil Boh, aby zahanbil múdrych, a čo je svetu slabé, vyvolil si Boh, aby zahanbil silných... aby sa pred Bohom nik nevystatoval...

Flp 4,13

V jeden deň otec spolu so svojou bohatou rodinou zobral svojho syna na výlet po celej krajine, pretože mu chcel ukázať rozdiely medzi ľuďmi a hlavne mu chcel ukázať, akí chudobní sú ľudia v iných častiach krajiny. Strávili jeden celý deň a celú noc na farme jednej veľmi chudobnej rodiny. Keď sa vrátili z výletu, otec sa opýtal syna, „Tak ako sa ti páčil výlet?“ „Bolo to veľmi pekné, oci!“ „A videl si, akí chudobní sú ľudia?“ spýtal sa ho otec. „Áno!“ „A čo si sa naučil?“

Syn odpovedal: „Všimol som si, že my máme doma jedného psa, no oni ich majú štyroch. Máme bazén, ktorý dosiahne až do stredu našej záhrady, oni majú jazero, ktoré nemá konca. V našej záhrade máme drahé dovezené lampy, oni majú tisíce hviezd. Naša záhrada je veľmi veľká,

ale oni majú pre seba celú krajinu.“ Keď malý chlapec skončil, jeho otec nemal slov. A syn ešte dodal, „Ďakujem, oci, že si mi ukázal, akí sme chudobní!“

Nie je pravda, že všetko záleží na tom, ako sa na veci pozeráme? Ak máte lásku, kamarátov, rodinu, zdravie, zmysel pre humor a pozitívny postoj k životu, tak máte všetko, čo potrebujete! Tieto veci si nemôžete kúpiť. Môžete mať všetky materiálne veci od výmyslu sveta, môžete mať toľko peňazí, že do konca svojho života už nemusíte pracovať, ale ak je vaša **duša** chudobná, tak nemáte vôbec nič!

Bruno Ferrero
prevzaté z internetu

Braček

malé príbehy pre potešenie duše

Jedna mladá matka čakala svoje druhé dieťa. Keď sa dozvedela, že to bude dievčatko, učila svojho prvorodeného, ktorý sa volal Miško, priložiť hlavku na obľé bruško a spolu s ňou spieval uspávanku sestričke, ktorá sa mala narodiť. Pesnička, kde sa spievalo „Spi dieťaťko, zavri očka...“ sa chlapčekovi veľmi páčila a spieval ju vždy niekoľkokrát. Pôrod však nastal predčasne a bol komplikovaný. Novorodené dievčatko museli dať do inkubátora, lebo potrebovalo mimoriadnu starostlivosť. Rozochvených rodičov pripravili na najhoršie: ich dieťaťko má minimálnu šancu na prežitie. Malý Miško ich prosikal: „Chcem ju vidieť! Ja ju musím vidieť!“

Po týždni sa stav dievčatka ešte zhoršil. Vtedy sa mama odhodlala vziať Miška na jednotku intenzívnej starostlivosti pre novorodencov. Jedna zdravotná sestra sa jej v tom pokúsila zabrániť, ale žena neustúpila a priviedla chlapca k postieľke pokrytej hadičkami a drôtkami, na

ktorej maličká bojovala o svoj život. Pri postieľke svojej sestričky Miško inštinktívne sklonil tvár k tváričke bábätka a začal potichu spievať: „Spi dieťaťko, zavri očka...“ Dieťaťko okamžite zareagovalo. Začalo pokojne a pravidelne dýchať. So slzami v očiach mu mama povedala: „Pokračuj, Miško, len spievaj!“ Chlapček pokračoval. Dievčatko pohlo drobnými rúčkami. Mama a otec plakali a smiali sa súčasne, zatiaľ čo zdravotná sestra s otvorenými ústami hľadela na scénu, ktorá sa tu odohrávala a nemohla uveriť vlastným očiам.

O niekoľko dní mama priniesla maličkú v náručí domov. Miško hlučne prejavoval svoju radosť. Lekári v rozpakoch ťažko hľadali slová vysvetlenia. Mama a otec vedeli, že to bol jednoducho zázrak. Zázrak lásky staršieho brata k očakávanej sestričke.

Bruno Ferrero
prevzaté z internetu

Zverme tento
nový rok Márii,
Matke Božej, aby
vzrastal pokoj
a milosrdenstvo
po celom svete.

Pápež František

Fb:
Habemus Papam
– Sv. Otec
František

Vydáva: Rímskokatolícky farský úrad v Partizánskom. Adresa: Rímskokatolícky farský úrad, Nám. SNP 949/20,

958 01 Partizánske, tel.: 038/749 2033, Internet: partizanske.fara.sk, e-mail: pe.mesto@fara.sk

Šéfredaktor: Klaudia Zábojníková. Redaktori: P. Andacký, M. Turek, B. Laurinec, R. Račáková, M. Lištiak.

Grafické spracovanie: R. Dobrotka. Jazyková úprava: J. Znášiková. Cirkevný cenzor: Mons. Vladimír Farkaš.

Redakčná rada ďakuje všetkým, ktorí sa na vydaní časopisu podieľali. Príspevky do časopisu môžete dať do schránky, priniesť osobne na farský úrad vždy do 14. dňa v mesiaci alebo poslať na e-mail: pe.mesto@fara.sk.

Redakcia si vyhradzuje právo výberu článkov. Nevyžiadané príspevky nevraciam.

Tlač: ExpresPrint s.r.o., Partizánske. Tlač registrovaná Okresným úradom v Partizánskom č. 2002/00153.

Cirkevné schválenie: Biskupský úrad v Banskej Bystrici č. 50/99.